NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMESOVÁ 2

PRÍPAD ĽAVORUKEJ LADY

COO BOO

Enola Holmesová
Prípad ľavorukej lady

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Prípad ľavorukej lady – e-kniha
Copyright © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Nancy Springer

ENOLA HOLMESOVÁ 2

PRÍPAD ĽAVORUKEJ LADY

COO BOO

Mojej matke.
N. S.

Nancy Springer: *The Case of the Left-Handed Lady an Enola Holmes Mystery*
Copyright © 2007 by Nancy Springer
Cover L&L Kiadó
Translation © Mária Havranová 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3100-3 (1. zverejnenie, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-566-3147-8 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3148-5 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3146-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

MALA SOM POCIT, ŽE UMIERAM…

Šla som ďalej, trasúc sa od zimy. A tiež od strachu.

Započúvala som sa.

Z vedľajšej ulice ku mne doliehali výkriky a popevky opilcov. Hostinec, a otvorený? Zaujímalo by ma, ako to mohlo prejsť. Polícia predsa istotne…

Poľavila som v pozornosti a prineskoro som zistila, že je niekto za mnou.

Bol to sotva počuteľný zvuk, možno praskot zamrznutého blata alebo škripot malého kamienka na chodníku, o ktorý zakopla kožená topánka, či zlomyseľné zasyčanie. Od strachu som takmer nedýchala, a keď som sa vyľakane chcela obzrieť, zacítila som niečo na krku.

Niečo vzadu, čo som nevidela.

Hrozne mocné.

Zvieralo ma to čoraz silnejšie.

Nebol to ľudský stisk. Skôr akoby sa mi okolo krku omotalo čosi ako had – nedokázala som rozumne uvažovať ani som nebola schopná siahnuť po dýke. Pustila som lampáš a obe ruky mi inštinktívne vyleteli a zdrapli tú neznámu vec, ktorá mi zvierala hrdlo. Cítila som, že mi dochádza dych, moje telo sa zmietalo od bolesti a ústa som vykrivila do nemého výkriku. Zatmelo sa mi pred očami a mala som pocit, že umieram.

LONDÝN, JANUÁR 1889

„Keby si ju nenútil ísť do internátnej školy," vyhlási mladší a vyšší z dvoch mužov v malej knižnici, „neboli by sme teraz v takej žalostnej situácii!"

Muž je vyziabnutý takmer na kosť, takže ostré črty na jeho chudej tvári bijú do očí. Prechádza sa sem a tam po miestnosti a v lesklých čiernych topánkach a nohaviciach s frakom rovnakej farby pripomína čiernu volavku.

„Môj drahý braček." Starší zavalitejší muž, pohodlne usadený v hlbokom, jemnou kožou čalúnenom kresle, zdvihne husté prešedivené obočie. „Takáto zatrpknutosť sa ti ani trochu nepodobá." Hovorí pokojne, pretože sa nachádzajú na pôde jeho klubu, presnejšie povedané, v bezpečnej miestnosti vhodnej na súkromné rozhovory. Zatiaľ čo sa vľúdne prihovára svojmu súrodencovi, zároveň sa teší na vynikajúcu hovädziu pečeň, ktorú bude mať na večeru. „Nedá sa poprieť, že sa tá hlupaňa na vlastnú päsť potuluje niekde uprostred obrovského mestského kotla a niekto ju už možno okradol alebo, ešte horšie, pripravil o počestnosť. Napriek tomu sa nesmieš dať opantať citmi."

„Že nesmiem?“ Pochodujúci muž sa k nemu otočí a premeria si ho pohľadom. „Veď ide o našu sestru!“

„A tá druhá nezvestná je naša matka. No a čo? Myslíš si, že ju ľahšie nájdeš, keď sa tu budeš prechádzať ako lev v klietke? Ak chceš niekoho obviňovať,“ dodá muž v kresle a prekríži si ruky cez oblé brucho schované pod hodvábnou vestou, „potom je to matka, na koho by si sa mal hnevať.“ Ako správny logik začne odriekavať dôvody: „To matka nechala našu sestru chodiť v pumpkách a preháňať sa na bicykli, namiesto toho, aby ju naučila správať sa ako dáma. To matka trávila dni maľovaním kvetov, kým naša sestra lozila po stromoch. To ona spreneverila finančné prostriedky určené na guvernantku, učiteľa tanca, slušné šaty a ďalšie nevyhnutné potreby pre to decko. No hlavne a predovšetkým to bola ona, kto to dievča opustil.“

„Na jej štrnáste narodeniny,“ zamrmle druhý muž.

„Na narodeniny alebo inokedy, vari na tom záleží?“ namietne starší brat, ktorého už táto téma začína unavovať. „To matka sa zriekla zodpovednosti, nakoniec ušla a…“

„… a potom prídeš ty a nakážeš tej mladej nešťastnici, aby opustila jediný svet, ktorý doteraz poznala a ktorý sa jej navyše začal rozpadať ako domček z kariet.“

„Bol to jediný rozumný spôsob, ako z nej urobiť aspoň trochu slušné dievča!“ okríkne ho starší brat. „Práve ty by si mal najviac oceniť tú logiku…“

„Logika nie je všetko.“

„Toto je nepochybne prvý raz, čo ťa počujem povedať niečo také!“ Zavalitý muž už nevyzerá vyrovnane ani sa necíti po-

hodlne. Nakloní sa dopredu a topánky (dokonale prekryté gamašami) zaprie do parketovej podlahy. „Prečo si taký – taký precitlivený? Ako sa nájdenie našej vzdorovitej utečenky líši od akejkoľvek inej drobnej nepríjemnosti?“ dožaduje sa odpovede.

„Ide predsa o našu sestru!“

„Lenže o toľko mladšiu sestru, že si ju videl presne dvakrát za život.“

Nepokojný vysoký muž s jastrabím pohľadom sa náhle zastaví. „Aj keby len raz.“ Ostrý a rýchly tón vymení za tichší a pomalší, ale na brata sa nepozrie. Zdá sa, že hľadí cez steny klubovej miestnosti obložené dubovým drevom niekam do neznáma alebo do iného časopriestoru. „Pripomína mi mňa samého, keď som bol v rovnakom veku, samá ruka, samá noha, nešikovná a nemotorná, čo nezapadá medzi…“

„Nezmysel!“ rázne ho preruší starší brat. „To je smiešne! Ona je *ženského pohlavia*. Jej inteligencia pokrivkáva a neustále potrebuje mať nad sebou ochrannú ruku… O takom porovnaní nemôže byť reči.“ Zamračí sa, ale potom zmierni tón, ako to robia štátnici, a znovu sa ujme slova. „Vracať sa naspäť do minulosti nie je na úžitok. Jediná racionálna otázka je, ako ju nájdeme.“

Vysoký muž silou vôle ovládne svoj neprítomný pohľad a bystrými sivými očami sa zahľadí na brata. Po chvíľke ticha stroho zahlási: „Mám plán.“

„Nič menej som od teba nečakal. Podelíš sa oň so mnou?“

Ticho.

Starší brat sa pohodlnejšie usadí v kresle a chabo sa usmeje. „Sherlock, ty skrátka vždy musíš zostať opradený tajomstvom, pravda?“

Mladší brat, známy ako slávny detektív, pokrčí plecami a podľa vzoru svojho súrodenca nasadí rovnaký odmeraný tón. „V tejto chvíli nevidím dôvod ti niečo hovoriť, môj drahý Mycroft. Ak budem potrebovať tvoju pomoc, isto ťa o ňu požiadam.“

„A prečo si sem dnes večer teda prišiel?“

„Aby som konečne vyjadril svoj názor.“

„A je to skutočne tvoj názor, môj drahý Sherlock? Zdá sa mi, že nemáš čistú hlavu a zmieta tebou nervozita. Vyzeráš preťažený.“

„Myslím, že je to lepšie, než keby som zaháľal.“ Sherlock Holmes vezme svoj klobúk, rukavice, vychádzkovú palicu a otočí sa k dverám pripravený odísť. „Dobrú noc, Mycroft.“

„Nech je tvoj plán úspešný, môj drahý Sherlock. Dobrú noc.“

PRVÁ KAPITOLA

S údivom som prečítala lístok, ktorý mi priniesol poslíček na striebornom podnose.

„John Watson, doktor medicíny," vyslovila som nahlas, aby som sa ubezpečila, že vidím dobre. Písal sa január 1889 a ja som nemohla uveriť, že zo všetkých ľudí by mal byť práve on prvým klientom novootvorenej kancelárie vedeckého investigátora, prvej svojho druhu v Londýne, vlastne i na svete.

Doktor John Watson? John bolo síce bežné meno, ale Watson? A doktor medicíny? Musel to byť on, ale ja som nad tým stále žasla. „Joddy, je to ten, kto si myslím, že to je?"

„To keby som vedel, milosťpani."

„Joddy, hovorila som ti, že ma máš oslovovať slečna Meshlová. *Slečna* Meshlová." Vyvrátila som oči dohora. Lenže čo sa dalo čakať od chlapca, ktorého matka pomenovala Jodhpur, čiže rajtky (na farskej matrike bol chybne zapísaný ako Jodper), pretože tieto jazdecké nohavice jej pripadali vznešené? Joddy bol ako vo vytržení z mojich volánov a balónových rukávov,

a preto mi hovoril „pani“. To nesmel, pretože ľudia by sa začali pýtať. Trochu úcty z jeho strany bolo v poriadku, aspoň ho to odvádzalo od skutočnosti, že som iba obyčajné dievča, ani nie veľmi staršie než on. Chcela som len, aby už nadobro upustil od tej „milosťpani“.

Stále som mala na pamäti, že musím držať na uzde svoj šľachtický prízvuk, a trochu pokojnejším tónom som sa ho opýtala: „Oznámil si tomu ctihodnému pánovi, že doktor Ragostin tu nie je?“

„Áno, milosťpani. Teda áno, slečna Meshlová.“

Kancelária vedeckého investigátora bola pomenovaná podľa doktora Leslieho T. Ragostina, pretože vedec musí byť, pochopiteľne, muž. Táto osoba však nikdy nebude prítomná, lebo existuje len v mojej hlave a na letákoch a vizitkách, ktoré som rozniesla po obchodoch, kioskoch, stánkoch s ovocím, prednáškových sálach, jednoducho všade, kam som sa dostala.

„Pozvi teda, prosím, doktora Watsona do mojej kancelárie. Opýtam sa, ako mu môžeme pomôcť.“

Joddy vybehol von. Tento sluha síce veľa rozumu nepobral, zato vyzeral pekne uhladene: oblečený do uniformy s lemovkou na manžetách a švoch nohavíc, v bielych rukavičkách a páskovanom klobúku, ktorý na jeho hlave vyzeral skôr ako malinká trojposchodová torta. Napokon, prečo nie? Väčšina rovnošiat vyzerá smiešne.

Keď zmizol z dohľadu, zviezla som sa na drevenú stoličku za svojím stolom a kolená sa mi tak veľmi roztriasli, až mi zašuchotali hodvábne spodničky. No, tak by to nešlo. Zhlboka

som sa nadýchla, zavrela oči a pripomenula si maminu tvár. Skoro akoby som ju počula hovoriť: *Enola, veď ty to nejako zvládneš aj sama.*

Moja duševná rozcvička mala vytúžený efekt. Pokojne som otvorila oči a uvidela Joddyho, ako práve uvádza doktora Watsona do salóna, ktorý slúžil ako čakáreň.

„Doktor Watson, som slečna Ivy Meshlová, sekretárka pána doktora Ragostina." Natiahla som k nemu ruku a uvidela presne to, čo by som z jeho rukopisu mohla očakávať: statného kultivovaného Angličana, nie zámožného, ale celkom isto zo vzdelanej spoločnosti, s rumencom na lícach, milými očami a trochu zavalitejšou postavou.

Dúfala som, že on ma vidí takú, aká som chcela byť: priemerná mladá pracujúca žena s baňatou brošňou pripnutou uprostred šiat, s odpudivými náušnicami v ušiach – jednoducho ovešaná lacnými čačkami napodobňujúcimi najnovšie módne trendy (ktoré sú takisto smiešne ako rovnošaty). Dievča so svetlými kučerami, z ktorých nie všetky boli vlastné a ktorých pôvodná majiteľka bola zrejme nejaká dedinčanka z Bavorska. Počestné, ale z nižšej spoločnosti. Jeho otcom mohol byť sedlár alebo krčmár. Dievča, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou túži po vydaji. Ak sa mi vďaka už zmienenej brošni, náhrdelníku tesnému ako obojok, prehnanému množstvu stužiek a nápadnému príčesku podarilo vytvoriť vyššie opísaný dojem, potom bolo moje prestrojenie vydarené.

„Rád vás spoznávam, slečna Meshlová." Doktor Watson si už odložil klobúk, ale najprv mi potriasol ruku, ako sa sluší

a patrí, až potom si zložil rukavice a podal ich aj so svojou špacírkou chlapcovi.

„Posaďte sa, prosím," kývla som ku kreslu. „Prisuňte sa ku kozubu. Vonku je poriadne zima, nemám pravdu?"

„Strašne. Ešte nikdy som nevidel Temžu takú zamrznutú, aby sa na nej dalo korčuľovať." Keď hovoril, mädlil si ruky a potom ich natiahol k ohňu. Kozub síce robil, čo mohol, ale v izbe bolo i tak chladno a ja som hosťovi závidela, že si sedí v pohodlnom čalúnenom kresle. Zima ani vlhko ma nikdy veľmi netrápili, až kým som neprišla do Londýna, kde som videla žobráka alebo skôr jeho telesné pozostatky primrznuté k chodníku.

Zavrtela som sa na nepohodlnej drevenej stoličke za stolom, pritiahla si šatku na plecia a pomädlila si ruky (skrehnuté aj cez pletené rukavice, z ktorých mi trčali prsty). Potom som sa natiahla po ceruzku a bloček. „Doktor Watson, je mi naozaj ľúto, že doktor Ragostin tu práve nie je. Celkom isto by vás veľmi rád spoznal. *Ste* ten doktor Watson, ktorý spolupracuje s pánom Sherlockom Holmesom?"

„Áno, som." Bol zdvorilý, dokonca až skromný. Keď hovoril, pozeral sa mi do očí. „A práve v mene pána Holmesa som prišiel."

Srdce mi začalo búšiť ako opreteky, až som sa bála, aby to môj hosť nepočul. Teraz už bolo isté, že tento muž sem neprišiel len nejakou šťastnou či nešťastnou náhodou.

Sem, na konzultáciu k jedinému profesionálnemu hľadačovi stratených vecí a osôb na celom svete.

Snažila som sa pôsobiť kultivovane, so správnym prízvukom strednej triedy a s dokonalou úradníckou zmesou efektivity a podlízavosti. „Naozaj?“ S rukou natiahnutou k papieru, akoby som bola pripravená robiť si poznámky, som sa opýtala: „S čím môžeme byť pánu Holmesovi nápomocní?“

„Slečna Meshlová, som si istý, že pochopíte, že by som o tejto záležitosti radšej hovoril priamo s doktorom Ragostinom.“

Usmiala som sa naňho. „A ja som si istá, že vy, pán doktor Watson, pochopíte, že som poverená poznačiť si všetky úvodné formality, aby sme šetrili doktorov drahocenný čas. Som jeho právoplatnou zástupkyňou – ale vyšetrovanie, samozrejme, povedie on osobne,“ uviedla som veci na pravú mieru, aby som upokojila jeho prirodzenú nedôveru k ženskému pokoleniu. „Často však slúžim ako jeho oči a uši. Tak ako vy pre pána Sherlocka Holmesa,“ dodala som, aby som z neho nenápadne vymámila viac.

Nenápadne, aby nepostrehol, ako veľmi ho v duchu prosím.

Prosím, prosím, musím vedieť, či som uhádla správne, prečo ste sem prišli.

„Ehm, áno,“ povedal doktor Watson neisto. „Samozrejme.“ Mal naozaj láskavý pohľad, ešte viac, keď bol ustaraný. „Nie som si však istý – je to chúlostivá záležitosť –, viete, Holmes nevie, že som tu.“

No toto, takže ho neposlal môj brat?

Spadol mi síce kameň zo srdca, zato ma pri ňom pichlo.

Trochu otrepane som povedala: „Na moju mlčanlivosť sa môžete spoľahnúť.“

„Samozrejme." A potom, akoby som ho oklamala svojím vytrácajúcim sa záujmom, zovrel rúčky kresla a vyspovedal sa mi zo svojho trápenia.

„Ako isto viete, na začiatku ohromujúcej kariéry pána Sherlocka Holmesa som sa na niekoľko rokov stal jeho pravou rukou. Teraz som však ženatý a mám svoju lekársku prax, a tak ho vídam oveľa menej než predtým. Neuniklo mi však, že od leta je veľmi nepokojný a za posledné mesiace sa situácia ešte zhoršila. Prestal normálne jesť i spať a bojím sa oňho nielen ako priateľ, ale aj ako doktor. Výrazne schudol, nevyzerá zdravo a väčšinu času je zádumčivý a popudlivý."

Predstierala som, že pre „doktora Ragostina" všetko starostlivo zapisujem, a hlavu som mala sklonenú nad stolom, aby mi doktor Watson nevidel do tváre. Rozhodne by som nedokázala skryť svoje zdesenie a slzy, ktoré sa mi drali do očí. Môj brat je vraj obavami bez seba? Neschopný jesť ani spať? Ten dokonalý vzor chladného logického uvažovania? Ani by mi nenapadlo, že vie prejaviť city. A už vôbec nie ku mne.

Doktor Watson pokračoval: „I keď som sa ho opakovane pýtal, čo ho tak trápi, trvá na svojom, že je všetko v poriadku. Včera som naňho opäť naliehal a on dostal záchvat hnevu, čo sa ani trochu nezlučuje s jeho inak oceľovými nervami. Preto som sa rozhodol, že vezmem veci do svojich rúk, či sa mu to páči, alebo nie, a vyhľadal som jeho brata pána Mycrofta Holmesa."

Uvedomila som si, že Ivy Meshlová nemá ani poňatia o bratovi Sherlocka Holmesa. Preto som doktora prerušila. „Ako sa, prosím, píše jeho meno?"

„Je zvláštne, pravda?“ Watson vyhláskoval meno, nadiktoval mi Mycroftovu adresu v Londýne a potom pokračoval: „Po chvíľke váhania mi starší pán Holmes vysvetlil, že sa im stratila matka. A nielen ona, ale aj ich mladšia sestra. Dvaja členovia rodiny… vlastne ich jediná zostávajúca rodina bez stopy zmizla.“

„To je strašné,“ zamrmlala som a zrak som stále klopila. Už mi nebolo do plaču, naopak, chcela som sa smiať. Keby som tak mohla na svojho staršieho brata Mycrofta, ktorý zo mňa chcel urobiť fajnovú slečinku, vyplaziť jazyk! Horko-ťažko som udržala vážnu tvár, aby som zahrala úlohu niekoho, kto nemá o situácii ani potuchy. „Uniesli ich?“

Doktor Watson zavrtel hlavou. „Nie, nikto nepožaduje výkupné. Obe utiekli z domova.“

„Šokujúce,“ predstierala som údiv. „Utiekli spolu?“

„Nie! Každá zvlášť. Matka je nezvestná od vlaňajšieho leta a to dievča ušlo o šesť týždňov neskôr, práve keď ho viezli do internátnej školy. Je teda samo, čo je podľa môjho názoru príčina, prečo je Sherlock Holmes taký vyvedený z miery. Ak by jeho sestra bola s matkou, tak by mal možno k danej situácii výhrady, ale aspoň by vedel, že je v bezpečí. To dievča je vlastne ešte dieťa a podľa všetkého sa vydalo do Londýna, a to celkom samo!“

„Hovoríte *dieťa*?“

„Má len štrnásť rokov. Mycroft Holmes mi povedal, že sa s bratom domnievajú, že sestra by mohla mať prístup k značným finančným prostriedkom…“

Stuhla som a zovrelo mi žalúdok. Ako sa toto mohli, preboha, dozvedieť?

„… a boja sa, že sa prezliekla za mladého aristokrata…“

Uľavilo sa mi, lebo táto informácia nemohla byť ďalej od pravdy. Nikdy by som sa neznížila k takému trápnemu klišé. Zato som sa rozhodne neobmedzovala v snahe stať sa Ivy Meshlovou.

„… čím by mohla byť vystavená dekadentným vplyvom,“ pokračoval doktor Watson, „a vyslúžiť si tak zlú povesť.“

Zlú povesť? Nemala som ani poňatia, o čom hovorí, ale všetko som si svedomito zapísala. „Majú páni Mycroft a Sherlock Holmesovci dôvod na takú domnienku?“ opýtala som sa.

„Áno. Ich matka je, alebo bola, sufražetka. A, bohužiaľ, i to dievča je zrejme akosi neženského charakteru.“

„Rozumiem. Poľutovaniahodné.“ Pozrela som sa naňho cez falošné natupírované kučery, zamrkala som nalepenými riasami a jemne namaľované pery som roztiahla do úsmevu. Všade na tvári som mala rozprášenú pochybnú hmotu zvanú „lícenka“, aby som zakryla svoj žltkastý aristokratický odtieň pleti a získala obyčajnejší, veselšie vyzerajúci ružový nádych.

„Mohli by ste pánu doktorovi Ragostinovi poskytnúť fotografiu toho dievčaťa?“

„Nie. Ani tej dámy. Zdá sa, že sa obe vyhýbali objektívom.“

„Prečo, preboha?“

Vzdychol si a jeho tvár po prvý raz stratila niečo zo svojej vľúdnosti. „Predpokladám, že to je súčasť ich odhodlania vymedziť sa voči zákonom ženskej prirodzenosti.“

„Mohli by ste mi, prosím, prezradiť ich mená a opísať ich?“

Hláskoval: *madam Eudoria Vernet Holmesová, slečna Enola Holmesová*. (Mama vedela predvídať, keď mi dala meno Enola, čo odzadu znamená „alone“ – sama).

Potom dodal: „Z rozprávania som vyrozumel, že dievča je výraznejšie než jeho matka. Je dosť vysoké a chudé…“

Snažila som sa trochu pribrať, ale zatiaľ neúspešne. Môže za to kuchyňa mojej sporivej pani domácej – polievky z rybích hláv a dusené hovädzie hlavy.

„… má oválnu tvár a nápadný, ako by som to povedal, cicerónsky nos i bradu…“

Veľmi ohľaduplný spôsob, ako povedať, že vyzerám presne ako môj brat Sherlock. Keďže som sa ešte dosť nevykŕmila, mala som v lícach gumové vankúšiky, ktoré v skutočnosti slúžia na vyplnenie úplne inej, nevysloviteľnej časti tela. Spolu s vypchávkami do nosa mi celkom výrazne zmenili tvár.

„… a hranatú postavu, ktorej chýba ženský šarm,“ pokračoval doktor Watson. „Radšej si oblieka chlapčenský odev, venuje sa chlapčenským aktivitám a má dlhý mužský krok. Ak sa čím skôr nenájde, už by nemusela byť znovu začlenená do slušnej spoločnosti.“

„A matka?“ opýtala som sa, aby som zmenila tému, skôr než vybuchnem do smiechu.

„Má šesťdesiatpäť rokov, ale vyzerá podstatne mladšie. Na pohľad nevýrazná, ale charakterom cieľavedomá a tvrdohlavá. Talentovaná umelkyňa, ktorá, bohužiaľ, vkladá všetku svoju energiu do záležitostí takzvaných ženských práv.“